

Categoria A accèssit

UN AMOR D'ADOLESCENTS

Arriba un dia, en el qual t'adones que ets molt diminut, que només ets un petit gra de sorra en un gran sorral. Que tens poques persones que realment t'ajuden i estan al teu costat en tot moment. Coses com aquestes, que en un moment o altre d'aquest petit trajecte cadascun de nosaltres crea, les pensem i hi reflexionem.

En David, més conegut pel seu cognom Giménez, era un nen amb una personalitat única, una persona amb gran cor. Físicament era un nen guapo, amb uns cabells foscos, suaus i sedosos, amb uns ulls marrons i plens de brillantor, amb un rostre perfecte. Era un nen molt cridat i estimat per les nenes però no havia trobat la persona que estava buscant, algú que el fes feliç i que l'estimés per ser com és i no pel seu físic. Era un nen de 14 anys i el seu aniversari era el 3 d'abril. Vivia en un petit poble a la província de Girona, anomenat Cassà de la Selva. Una de les coses que més li agradava fer, era anar a un descampat a la nit i poder contemplar les estrelles. Això el feia sentir molt especial.

Tot va començar l'any 2017, a l'estiu, va ser un estiu molt calorós, molt especial i divertit per a ell. Per una altra banda, a part de ser un aficionat a les estrelles, també gaudia molt jugant a rugbi. Aquell any havia estat entrenant molt per poder arribar amb el seu equip a la final. Ho van aconseguir i només els quedava un petit pas per guanyar la final. Els tocava jugar a Llagostera, un poblet a 15 minuts. En arribar el dia, en David estava molt ansiós i quan van entrar al camp de rugbi va veure una gran multitud de gent que ell no coneixia, entre tota la gent ressaltava una nena, en la qual es va fixar. La trobava guapíssima com la majoria dels nens, era una nena rossa, amb els cabells

llargs i llisos. Tenia els ulls verdosos i els llavis carnosos que amagaven un somriure espectacular. Es deia Mireia. El nen es va enamorar al 100% i va anar a conèixer-la, ja que sabia que si no hi anava mai tornaria a saber res d'ella. En David va haver d'anar a jugar el partit, en acabar es van donar els números per parlar per WhatsApp i quedar algun dia.

Els dos nens es van començar a conèixer, van saber molt l'un de l'altre, eren molt amics s'ho passaven molt bé quan quedaven per anar a fer una volta. S'agradaven mútuament però no eren capaços de dir-s'ho. Un dia el nen va decidir dir-li i van començar a sortir el 20 de desembre de 2017, després de quatre mesos coneixent-se.

Tot els anava bé, però com sempre passa en les històries d'amor alguna cosa ha de trencar la màgia. La Mireia va acabar segon de batxillerat i els seus pares l'obligaven a viatjar a Anglaterra un any per perfeccionar el seu anglès. La nena no volia, només quedava un mes perquè marxés. Quedaven cada dia, intentaven passar-s'ho molt be junts, va arribar el dia abans que hagués de marxar. Van discutir, parlar, plorar... No sabien què fer ja que no volien separar-se. Van decidir seguir amb la relació encara que fos a distància, seguint fidels l'un a l'altre. Amb totes les forces ho van superar, en passar un any la nena va tornar i es van poder tornar a veure. Van anar a el descampat on els agradava molt anar junts, un dels motius era perquè allà es van donar el primer petó. Després d'això els nens ja es van fer majors d'edat i van seguir amb la seva relació sempre. Un amor d'adolescents els va portar a compartir una vida junts.

Aquest és un fet real i que ens pot passar a qualsevol de nosaltres, i ens adonem que a la vida necessitem algú que estigui al nostre costat per ajudar-nos. Hem de treure profit de la vida, ja que de vida només n'hi ha una i els errors que cometem ens serveixen per a créixer com a persona. Mai deixis de somiar...

Clàudia Vicente